

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנַי פְּרָטִית שְׁמַיִנִי כ"ב אָדָר שְׁנַי ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיַד עֵינַי ה' אֶלְקֵיךָ בְּה"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁנַי עִם רִשׁוֹנֵי

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ עֲצוּבִים. לְמִרוֹת שְׁמֵשׁה רַבִּינוּ הַקְּרִיב קְרָבָנוֹת בְּמִשְׁךְ שִׁבְעָה יָמִים, ה' לֹא הִשְׁרָה אֶת שְׁכִינָתוֹ עַל הַמִּשְׁכָּן. מִשֶּׁה הַקְּרִיב אֶת קְרָבֹן הַתְּמִיד שֶׁל שַׁחַר (בְּקָר) כְּמוֹ שֶׁה' הוֹרָה לוֹ. אַחֲרֵי שֶׁאֶהְרֹן הַקְּרִיב אֶת שְׂאֵר קְרָבָנוֹת הַיּוֹם, הוּא בָּרַךְ אֶת כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּמַלְּיָם שֶׁל בְּרַכַּת כֹּהֲנִים. אֶהְרֹן בִּקֵּשׁ מֵה' לְסַלּוֹחַ לוֹ וּלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל חֲטָא הָעֶגְל כִּף שֶׁה' יִשְׁרָה אֶת שְׁכִינָתוֹ עַל הַמִּשְׁכָּן.

אֶהְרֹן יָרַד מֵהַמִּזְבֵּחַ אֲבָל ה' עֲדִין לֹא שָׁלַח אֵשׁ מִשְׁמַיִם לְקְרָבָנוֹת. אֶהְרֹן הִרְגִישׁ שְׂזָה בְּאִשְׁמִתּוֹ בְּגִלְלַת חֲטָא הָעֶגְל. הוּא הִתְלוֹנֵן לְמִשֶּׁה שֶׁהוּא לֹא הָיָה צָרִיךְ לְאִפְשָׁר לוֹ לְהַקְרִיב קְרָבָנוֹת, כִּי כַּעַת הוּא מִתְבַּיֵּשׁ. מִשֶּׁה וְאֶהְרֹן נִכְנְסוּ יַחַד לְתוֹךְ הַמִּשְׁכָּן כְּדֵי שְׁמֵשׁה יוֹכַל לְהִרְאוֹת לְאֶהְרֹן אִיךְ לְהַקְטִיר אֶת הַקְּטֹרֶת וְגַם כְּדֵי שְׁיֻכְלוּ לְהִתְפַּלֵּל יַחַד שֶׁה' יִשְׁרָה אֶת הַשְּׁכִינָה עַל הַמִּשְׁכָּן.

הֵם יָצְאוּ וּבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּמְּשׁוּ בַּפְּסוּק שְׁמוֹפִיעַ גַּם בַּתְּהִלִּים "וַיְהִי לַעַם ה' אֶלְקֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ".

לַעַם ה' - שְׁכִינָה וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ - הַמִּשְׁכָּן, כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ - מִשֶּׁה וְאֶהְרֹן וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ - כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כּוֹנְנָהוּ - שֶׁהַשְּׁכִינָה תִשְׁרָה.

תְּהִלִּים / יוֹם כ"ב לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ק"ו - ק"ז

בַּתְּהִלִּים שֶׁל הַיּוֹם מוֹדִים לַה' עַל הַנְּסִים.
בְּפָרֶק ק"ז מְדַבְּרִים עַל אַרְבַּע פְּעָמִים בָּהֶם אָדָם הָיָה בְּסַפְנָה וְצָרִיךְ לְהוֹדוֹת לַה' עַל הַנֶּס שֶׁקָּרָה.

1. אָדָם חוֹלָה שֶׁהִבְרִיא
2. אָדָם שֶׁיָּצָא מִבֵּית הָאֲסוּרִים
3. יוֹרְדֵי הַיָּם
4. מַעֲבָר בַּמִּדְבָּר

הרבי מסביר שארבעת המקרים האלה שאדם היה בסכנה הם כמו סוגי אתגרים העומדים בפני האדם במהלך חייו. אבל ה' עוזר לו לעמוד בהם.

אחד הדברים עליהם מודים לה' הוא יציאה מבית האסורים, כאשר אדם שומע ליצרו הרע זה כמו אדם שיושב בכלא.

כאשר הוא מתחיל לשמוע ליצרו הטוב, הוא "יוצא ממאסר" וצריך להודות לה' על הנס.

תניא / פרק ל"א (כ"ב אדר א' שנה מעוברת)

אם יצר הרע של אדם מתחיל לחשב שהוא מיחד, על האדם להראות ליצר הרע שהוא לא כזה טוב אחרי הכל. אבל האם זה לא יגרם לאדם להיות מאוד עצוב?

האדמו"ר הזקן אומר שישנו הבדל גדול בין לחוש בצער על היצר הרע לבין לחוש עצבות. עצבות הכוונה שלאדם לא אכפת עוד משום דבר והוא רק רוצה לחזור חזרה למטה ולאכול כל היום גלידה...

כשאנו מצטערים על יצר הרע שלנו, אנו צריכים להשתמש בדרך מאוד תקיפה כדי לדבר אליו. אם היצר הרע נהיה ערמומי בנסותו להרחיק אותנו מה', עלינו להיות ערמומים עוד יותר אתו.

זה כמו שכורתים עץ, -יש צורך להשתמש בידית מעץ עבור הגרזן. לפעמים הדרך הטובה ביותר להלחם ביצר הרע זה להשתמש בתחבולות ובדרכים שלו.

לכן אפלו שכמוכך אנו צריכים לעבד את ה' בשמחה, לפעמים אנו צריכים להיות תקיפים עם יצר הרע שלנו אם הוא גדל יותר מדי... אבל זה לא אומר להיות חס ושלום עצוב, בגלל שהרגשת עצבות היא עוד תחכום של היצר הרע.

במקום זה, נזכר שאצל היהודי החלק העקרי הוא הנשמה, ולא הגוף. היצר הרע יכול להקשות על הגוף לעבד את ה' אבל הנשמה שלנו תמיד זכה וטהורה וטובה ומחברת לה'.

על ידי השמחה היהודי יכול לגלות התלהבות להשתמש בנשמה שלו בשעת התפלה, ועל ידי קיום מצוות בשמחה אמיתית מתוך ידיעה שזהו חלק חשוב ובלתי נפרד מחייו של היהודי.

האדמו"ר הזקן ממשיך משל על נסיד שהיה בכלא. היתה לו עבודה קשה שם והוא התלכלך בלו. לבסוף שחררו אותו מהכלא. האם אתם יכולים לתאר לעצמכם עד כמה אבא שלו, המלך, שמח שקבל את בנו חזרה, אפלו שהוא בלו מלא לכלוך?

כשאנו מכניעים את היצר הרע ויוצאים מגלות היצר, אנו צריכים לשוב אל ה' ולשמח אותו מאוד. אנחנו לא באמת "משתחררים מהכלא" בגלל שיצר הרע שלנו עדין אתנו, אבל אם נזכר שהנשמה היא החשובה באמת, נוכל לשמח בכל מצב.

האם אתם חושבים שלמלך אכפת מכך שהוא לא הצליח לרחץ מעליו את כל הלכלוך מהכלא? האם זה יגרם לו לשמח פחות? כמובן שלא! מה שחשוב זה שהבן שלו הגיע הביתה.

לכן אם עבורו הנשמה היא הדבר החשוב ביותר (תיקר נפשו בעיניו) אז הלכלוך שיתכן וקיים מהנפש הבהמית, לא מפריע לנו!

(האדמו"ר הזקן מסביר שזו גם המשמעות של יציאת מצרים ברוחניות). כשאדם חושב על כך שהיצר הרע והגוף הגשמי כה רחוקים מה', עליו לחשב "רגע, זה לא היה הרעיון שלי שיהיה לי גוף ויצר הרע, זה רעיון מאת ה'. מדוע ה' חשב על כך? ה' רצה שזה ידמה לטרמפולינה, בכל שיוורדים עמוק יותר הכוונה היא שקופצים לגבה גבוה יותר! ה' רוצה שנתעלה ונתקרב אליו עוד יותר ואפלו נביא את הגוף למצב גבוה יותר. איך קופצים למעלה? על ידי למוד תורה וקיום מצוות. הדבר צריך לגרום לנו להתלהבות גדולה ולזריזות בקיום המצוות כדי שנוכל להתקרב לה'.

בהיום יום הזה הרבי מסביר לנו כיצד חסידים בארו מה קורה ברוחניות במהלך ברפת כהנים. האם הייתם פעם בבית כנסת במהלך ברפת כהנים? כל הילדים הולכים מתחת לטלית של אבא שלהם ביון שאסור להסתכל על הכהנים במהלך הברכה. הכהנים כבר נטלו את ידיהם וחלצו את נעליהם. הם הולכים לקדמת בית הכנסת מסובבים את פניהם כלפי הקהל ומרימים את הידים, תוך שהם מחזיקים את אצבעותיהם בדרך מיוחדת. הם מברכים את הברכה של "יברכך" – ה' נתן להם מצוה מיוחדת לברך אותנו. ללא חסידות יכלנו לחשב שיש פאן כל מיני דברים שונים שקורים. ישנם אנשים שמקשיבים, אנשים שמברכים ברכה, ומנגינה מיוחדת אבל חסידות אומרת לנו שהכל דבר אחד. כשהכהנים מברכים את היהודים כלנו מתאחדים.

אנו לומדים בחסידות שעל מנת שדבר יהיה שלם, הוא צריך להיות מרכב מעשרת הספירות = עשר דרכים שונות להתחבר לה'. הרבי מסביר איך כל חלק של ברפת כהנים הוא כמו ספירה. כשיש לנו את הכל יחד, אנו אגודה אחת שלמה מחברים לה'. (את הספירות אפשר לחלק לשלוש קבוצות- מוחין, מדות ומלכות). (למדנו עליהם בתנאי בהתחלה). הברכה היא מוחין, הרמת הידים היא מדות והיהודים- נקראים בני מלכים- מלכות. עם כל זה יחד, ישנם כל עשר הספירות- שלמות!

ספר המצוות / מצות עשה ג', ד', ט'

בספר המצוות של היום לומדים 3 מצוות מאד חשובות שהן מצוות תמידיות- מקימים אותם בכל זמן.

1. **מצות עשה ג'** – עלינו לאהב את ה' (התנאי עוזר לנו לדעת איך).
2. **מצות עשה ד'** – שתהיה לנו יראת שמים. (פחד מה' וחשש מלעשות משהו שה' לא רוצה).
3. **מצות עשה ט'** – אדם צריך להיות מוכן למסור את נפשו על קדושה ה' על אחד משלשת העברות עליהם נאמר: "יהרג ואל יעבור". (אלו הן- עבודה זרה, גלוי עריות, שפיכות דמים חס ושלום).

רמב"ם / הלכות יסודי התורה פרקים ד', ה', ו'

פרק ד'- לומדים על העולם, הרמב"ם אומר שעל ידי הבנת העולם נוכל לאהב את ה' יותר ותהיה לנו יראת שמים.

פרק ה' - לומדים על המצוה של קדושה ה', שאדם צריך להיות מוכן אפילו לותר על חייו כדי שלא לעבור על עברות מסימות. לומדים זאת מ"שמע ישראל" שיש לאהב את ה' "בכל נפשך" – עם כל הנשמה אפילו אם צריך לותר על הנשמה.

בפרק ו' - הרמב"ם גם מדבר על הקדשה שיש בשמו של ה' כאשר הוא כתוב, זו הסבה שגונזים ספרי תורה שהתבלו, או דפים שיש בהם את שמו של ה', וקוברים אותם. מה עושים עם הגניזה בבית שלכם?

בפרשת שמיני לומדים על סימני בהמה טהורה. שני הסימנים הם מפריס פרסה (לרגל של הבהמה ישנם שני חלקים) ומעלה גרה (הבהמה לועסת את האוכל שלה שוב ושוב). הרבי מלמד שכדי לודא שהנפש הבהמית שלנו היא "בהמה כשרה, גם היא צריכה שני סימנים אלו:

1. **מפריס פרסה** - עבודת ה' צריכה להיות בשתי דרכים - חסד וגבורה. פעמים רבות אדם מצד האפי הטבעי שלו אוהב להיות בעל חסד או אוהב להיות בעל גבורה. אולם עבודת ה' צריכה להתבצע לא רק באופן שהטבע שלנו מורה אלא כפי שה' רוצה שנעבד אותו. היות והתורה לפעמים רוצה שננהג במדת החסד ולפעמים במדת הגבורה עלינו לודא שעבודת ה' שלנו כוללת את שניהם.

2. **מעלה גרה** - לעיסה חוזרת - יש "ללעס שוב" את הפעולות שלנו, לחשב עליהם פעמים רבות כדי לודא שאנו עושים באמת את מה שה' רוצה בזמן הנכון ובמקום הנכון. אפילו אם כבר חשבנו על כך קודם, יש לחשב על כך שוב ולודא שאנו עושים את מה שצריך לעשות.